

A furfangos manócska és a lánykérés

Élt egyszer egy kis manócska, a neve Ananszi. Igencsak agyafúrt egy fickó volt, folyton járt

az agya kereke s furcsábbnál furcsább ötletei támadtak. Egyszer így elhatározta, hogy meggazdagodik. No, de hogyan fogjon hozzá? Dolgozni nem szeretett, hát valami cselet kellett kieszelnie. Nem kellett sokáig törnie a fejét, mert eszébe jutott, hogy él a faluban egy gazdag özvegyasszony, s van annak egy eladósorban lévő lánya, akit az anyja csak ahhoz adja feleségül, aki kitalálja a lány nevét. S ez bizony, eddig még egyetlen kérőnek sem sikerült.

Haditervet eszelt ki a manócska. Ment, fölkereste a szúnyogot. - Kedves komám - hízelkedett neki -, akarsz-e gazdag lenni? - Miért ne akarnék? - csillant föl a szúnyog szeme. - Akkor csak gyere velem! - bízta az Ananszi. Azzal fölkerelkedtek s meg sem álltak az özvegyasszony házáig. Megvárták, míg leszáll az este, akkor aztán besurrantak a házba. Az Ananszi bebújt az özvegyasszony ágya alá, a szúnyog meg röpködni kezdett a lány orra előtt. - Hess, hess! - csapkodott a lány. - Micsoda pimasz egy szúnyog ez! - méltatlankodott. No, erre már az anyja is fölébredt. - Mi lelt, Szegrada? - kérdezte nagy álmosan. Erre várt az Ananszi, hogy az özvegyasszony kiejtse a lány nevét. Azzal gyorsan kiosont az ablakon, utána a szúnyoggal. Másnap reggel aztán jó korán útnak indult, s bekopogott a lányos háznál. - Nyissatok ajtót, azért jöttem, hogy megkérjem a szépséges Szegrada kezét! – kiáltotta be. - Nahát - álmélkodott a lány -, valaki a nevemen szólított - s azzal anya és lánya kíváncsian az ablakhoz futottak, hogy szemügyre vegyék az okos kérőt. De jaj, mit láttak! Egy aprócska kis embert, akinek ráadásul még nem kettő, hanem hat lába volt. Legszívesebben a föld alá süllyedtek volna, de amit egyszer megmondtak, azon már nem lehetett változtatni. Nagy ímmel-ámmal beeresztették hát a pöttömnyi legényt. - Állom a szavamat, tiéd a lány - mondta az özvegyasszony -, még ma megülhetjük a lakodalmat. - Nem olyan sürgős - legyintett a manó -, ma csak a hozományért jöttem volna. Vigyük át az én házamba, aztán holnap megtarthatjuk az esküvőt. No, ezt éppen a lány se bánta, legalább egy nappal kevesebbet kell az Ananszi házában töltenie. Fölpakolták hát az ékszereket meg a drága ruhákat és mindent átcipeltek a manóhoz. Az Ananszi pedig megígérte, hogy másnap virradatkor megy a menyasszonyért is. Ki gondolta volna, hogy hajnalra már bottal üthetik a vőlegény nyomát? Maga a szúnyog sem hitt ekkora furfangban. Hoppon is maradt szegény, mert az Ananszi eltűnt kincsestül, mindenestül. De hiába várta a lány és a vendégsereg is, túljárt az márt árkon-bokron. A lány aztán hamar elfelejtette a csaló manót, a szúnyog az óta is méltatlankodva

röpdös, és aki csak az útjába kerül, annak a fülébe zümmögi a panaszát. Az Ananszi meg a hegy túloldalán telepedett meg, a hozományt pénzzé tette, azon pedig vásárolt egy szép házat. Ekkor elhatározta, hogy komolyan megnősül. A menyasszonyt már kiszemelte magának. Mivel az Ananszi jó táncos hírében állott, meg aztán gazdag is volt az istenadta, hát a legszebb manólányt kérte feleségül. Pompás lagzit csaptak. A legjobb zenészeket hívták, volt ott minden finomság, étel, italrokadásig. Csak úgy tódult a nagy vendégsereg. - Azt hiszem senkit sem felejtettünk el meghívni - sóhajtotta Takuma, a menyasszony. - A legelőkelőbb vendég azonban hiányozni fog – tette hozzá sejtelmesen. - No, és ki lenne az? – kíváncsiskodott a manó. - Tűznek hívják – árulta el végre Takuma. Az Ananszinak se kellett több, azonnal fölkerelkedett és szaladt a patak partra, az odvas fához, hogy személyesen ki kísérje a házába az előkelő uraságot. Mert ki hallott még olyat, hogy pont a leghíresebb vendég hiányozzon az esküvőről! Amint a megadott helyre ért, vékony füstcsík árulta el a tűz rejtekhelyét. Az Ananszi illedelmesen bekopogott. - Ki mer zavarni? – szólalt meg egy sístergő hang. Az Ananszi pedig szép sorjában elmondta, hogy mi szél hozta ide. - Öreg vagyok én már, soha nem hagyom el a házamat – kérette magát a tűz. - Az legyen a legkevesebb – tüsténkedett a manó. – Majd én talpra állítalak, és a házamhoz kísérlek. Hosszas alkudozás után aztán a tűz ráállt a dologra. - Szórd fel a házadhoz vezető utat száraz ágakkal meg falevéllal - parancsolta a tűz -, hogy jó puhán járhaszak, aztán vess be ide az odúba egy marék száraz fűvet! Futott az Ananszi serényen, hogy mindent a tűz kedve szerint tegyen. A legszárazabb ágakkal és falevéllal szépen kirakta az utat, egészen az esküvői asztalig. Aztán amikor bevonult az felékesített menyasszony, a zenészek rázendítettek, a vendégek pedig mind helyet foglaltak, az Ananszi visszaszaladt a fához, bedobott egy marék száraz fűvet és bekiáltott: - Már csak rád várnak, kedves komám! - Jövök már - zizzentette a tűz, s abban a pillanatban piros lángnyelvek csaptak ki az odúból és széleseben végigterültek az úton. Nyomában óriási füstfelhő gomolygott. A tűz már elérte a lakodalmas házat is, és egy szempillantás alatt porig égette. A vendégek fejvesztve menekültek, szaladt mindenki, ki merre látott. Ott állt az Ananszi meg Takuma egy marék hamu mellett, mert csak annyi maradt a szép házból. Így vesztette el a nagyravágyó manó a furfanggal szerzett gazdagságát. Könnyen szerzett kincs könnyen elenyészik.